

SOFIE DELPORTE

GELOOF ZE NIET

**BORGERHOFF
& LAMBERIGTS**

Lof voor Sofie Delporte

'*Ik kan je redden* is een meer dan voldragen misdaadroman. Delporte schrijft secuur, bouwt de doortimmerde plot nauwkeurig en geloofwaardig uit en heeft een speurder bedacht die boeiend genoeg is om het vele afleveringen vol te houden.' – *Het Nieuwsblad* ★★★★★

'Wat een heerlijk boek is dit, nauwelijks te geloven dat het om een debuut gaat. Delporte heeft een ontzettend fijn speurdersteam bij elkaar verzonnen. Dat gaat in de toekomst nog vonken geven, zoveel is zeker.' – *Hebban* ★★★★★

'Sofie Delporte heeft met Olivia Leroy een uniek karakter geschapen. Een bijzonder debuut dat smeekt om een vervolg.' – *Goodreads* ★★★★★

'Reserveer alvast een weekendje, want je kunt niet stoppen met lezen tot aan de schokkende ontknoping.' – *Libelle*

'Delporte schrijft met veel empathie en ze heeft een boeiende speurder bedacht.' – *De Standaard*

'Duister, psychologisch en intens.' – *uit_gelezen*

'Spanning ten top!' – *debibvanLouise* ★★★★★

Met haar debuut *Ik kan je redden* won Delporte de ThrillZone Award voor beste Nederlandstalige thrillerdebuut en werd ze genomineerd voor zowel de Hebban Thrillerprijs voor beste thriller als de Knack Fred Braeckman Award voor beste Vlaamse thrillerdebuut.

Haar tweede thriller *Zwijgen is bitter* won de Knack Hercule Poirot Publieksprijs. *Geloofze niet* is Delportes derde boek met inspecteur Olivia Leroy in de hoofdrol.

Voor Wouter & Minne
het is niet makkelijk om met een auteur samen te leven
(al kon ik ook een drummer geweest zijn)

Here's a little agit for the never-believer
Yeah-yeah-yeah-yeah
Here's a little ghost for the offering
Yeah-yeah-yeah-yeah
— R.E.M.

Ragnarök (zn.):

Oudnoords: lot van de goden

afgeleid van *regin* (gen.mv. *ragna*) = heersende macht of god
en *rök* = ontwikkeling of lot

In de Noordse mythologie verwijst *Ragnarök* naar de voorspelde apocalyptische eindtijd waarin goden, reuzen en mensen ten onder gaan. De wereld wordt verzwolgen door vuur en water, maar rijst nadien, groen en vruchtbaar, weer op uit de zee. De overlevende goden en mensen zullen een nieuwe beschaving beginnen.

Hoddmímir (zn.):

ontleend aan de samenstelling *Hoddmímis holt* (gen.enk.)

Oudnoords: het woud waar Mímir zijn schat bewaart

afgeleid van *Hodd* = schat of verborgen rijkdom

Mímir = mythologisch figuur, de bewaker van de bron van wijsheid

Holt = bos of hout, een beschutte plek

In de Noordse mythologie verwijst *Hoddmímis holt* naar het heilige toevluchtsoord waar twee mensen de ondergang van de wereld overleven. Symbolisch staat het voor de plek waar de schat van herinnering en wijsheid wordt bewaard.

1

Wolken waren wolken. Voor Olivia toch. De regen van de voorbije dagen had de septemberlucht knisperend fris achtergelaten. Tegen een onwerkelijk blauwe hemel dreven pluizige wolken voorbij.

‘Die ziet eruit als een monster met een bochel,’ wees Olivia.

‘Je kan niet bij elke wolk zeggen dat die eruitziet als een mismaakt monster,’ sputterde Chris tegen.

Ze lagen op hun rug op een picknickdeken in Olivia’s tuin. De takken van de esdoorn spreidden zich pontificaal boven hen uit. Vanuit de verte klonk het ritmische gesuis van een trein op weg naar het Gentse Sint-Pietersstation.

Chris was goed in wolkenfiguren zoeken. Veel beter dan Olivia. Hij spotte ufo’s, taarten, springkastelen, onbekende landen en daarnet nog de Batmobiel die zij nergens had kunnen ontdekken.

‘Daar!’ Chris wees omhoog. ‘Superman met een hond op zijn rug.’

Turing die naast hen lag te dutten, hief even zijn kop. Olivia lachte, kroelde de Duitse herder achter zijn oren.

Telefoongerinkel doorbrak de rust. Ze wierp een blik op het schermpje.

‘Wie is het?’ vroeg Chris.

‘De baas.’ Ze ging rechtop zitten.

‘Sorry dat ik je zondag verstoor.’ Commissaris Goeminne klonk lichtelijk buiten adem. Op de achtergrond het verkeersgeruis van een stad.

‘Geen probleem. Wat is er aan de hand?’

‘Een amnesiegeval in Gent. Een meisje is vannacht aangereden en naar het hospitaal gebracht. Geen ID, geen telefoon. Ze is bij bewustzijn geweest, maar kon geen naam geven.’

Geen vermissing gemeld. Kan jij even langs het universitair ziekenhuis?’

Ze wierp een verontschuldigende blik op Chris. ‘Natuurlijk.’

‘Alles staat in het systeem. Ik zit zelf in Antwerpen. Een twintiger die niet is thuisgekomen na een discotheekbezoek. Hou me op de hoogte, oké?’

‘Doe ik.’ Olivia beëindigde de oproep en maakte aanstalten om op te staan. Chris trok haar terug neer, kustte haar hals.

‘Ik moet ervandoor,’ protesteerde ze lachend.

Zijn hand gleed onder haar T-shirt. ‘Nog heel even, rechercheur.’

Olivia worstelde zich los. ‘Helaas.’

Hij probeerde haar opnieuw neer te trekken, maar ze kon zich uit zijn greep wurmen.

Chris rolde op zijn rug, zijn armen wijd. ‘Ach, Turing, we zijn weer op elkaar aangewezen!’

De hond blafte kort.

In de keuken klapte Olivia haar laptop open en logde in. Het proces-verbaal van het ongeval was even duidelijk als droog.

Op zondag 15 september om 00.25 had de noodcentrale een melding ontvangen van een aanrijding aan het kruispunt van de Charles de Kerchovelaan en de Kortrijksepoortstraat in het centrum van Gent. Al na enkele minuten arriveerde een patrouillewagen ter plaatse, niet veel later gevolgd door de ambulance. De alcoholtest van de chauffeur was negatief. Volgens zijn verklaring was het meisje zonder kijken de straat opgelopen. Hij had op de rem getrapt en een ruk aan het stuur gegeven, maar had haar niet meer kunnen ontwijken.

‘Waar moet je naartoe?’ Chris leunde tegen de deuropening.

Hij zag er goed uit, dacht Olivia voor de tieste keer, met zijn stoppelbaardje en zongebleeke blonde haar.

‘Naar het UZ hier vlakbij,’ zei ze met spijt in de stem. ‘Een meisje met geheugenverlies.’

‘Bellen ze daarvoor de afdeling Vermiste Personen? Ze is toch niet vermist?’

‘Amnesiepatiënten identificeren hoort ook bij de job.’

‘Zonde dat je op zo’n mooie dag moet werken. Wat denk je Turing? Gaan wij samen wandelen in de Blaarmeersen? En daarna koken voor het baasje?’

‘Je bent geweldig.’ Ze pakte haar politiepas en sleutels. Drukte een kus op Chris’ wang en gaf een klopje op Turings rug. ‘Tot straks!’

Het universitair ziekenhuis lag amper een kilometer verderop. Olivia besloot de auto te laten staan en te voet te gaan. De statige huizen van het Gentse Miljoenenkwartier blonken in de late zomerzon. Vanuit het De Smet-De Naeyerpark klonken de kreten van tieners die in een frisbeespel verwickeld waren. De rustige sfeer in deze buurt beviel haar. Ze huurde de portierswoning van een groot herenhuis en fungeerde er als conciërge. Haar huisbazin was een dame van in de tachtig die een groot deel van het jaar in Nice verbleef. Ze konden het goed met elkaar vinden. De voorbije zomer had Agnes in Gent doorgebracht, maar op het einde van de maand zou ze weer vertrekken. Olivia wist nu al dat ze haar zou missen.

Het ziekenhuis was een betonnen kolos met lange rechthoekige ramen. Zodra Olivia een voet door de schuifdeur zette, drong de typische geur van desinfecteermiddel en medicatie haar neus binnen. Haar maag trok automatisch samen. God, wat had ze een hekel aan hospitalen.

Bij de balie informeerde ze naar dokter Lizette Demaeght, die in het dossier vermeld stond als behandelend arts. De onthaalmedewerker verwees haar door naar gebouw K12. ‘Gewoon route 1497 volgen. De afdeling neurologie bevindt zich op de tiende verdieping.’

Acht minuten later werd ze met een professionele handdruk begroet door een vrouw van halverwege de vijftig. De neuroloog had een smal gezicht en een elegant kapsel. Haar grijsgroene ogen bleven even haperen aan het litteken in Olivia's hals.

Na een korte introductie vroeg Olivia: 'Het onbekende meisje van vannacht, heeft ze ondertussen al iets gezegd?'

'Niets van betekenis.'

'Hoe is het met haar?'

'Fysiek vallen de verwondingen mee: een gebroken pols, schaafwonden, waarschijnlijk een hersenschudding. Al bij al heeft ze geluk gehad. Maar ze is nog altijd angstig en hyperalert. Heel verward. Tijdens de MRI-scan vannacht raakte ze totaal in paniek. We hebben haar moeten sederen. Deze middag heeft ze opnieuw een kalmeringsmiddel gekregen.'

'Hoe oud schat u haar?'

'Rond de twintig. Alleszins niet ouder dan vijfentwintig. Heeft niemand haar als vermist opgegeven?'

'Voorlopig nog niet. Denkt u dat ze ons al iets kan vertellen? Op zijn minst haar naam?'

De arts tuitte de lippen. 'Moeilijk te zeggen. Als het gaat om posttraumatische amnesie door het ongeval verwacht ik snel verbetering. Maar er zaten sporen van cannabis in haar bloed. Bij kwetsbare mensen kan dat een psychose triggeren, en het verloop daarvan is moeilijk te voorspellen. De psychiater komt morgen langs.'

'Cannabis? Is er sprake van verslaving?'

'Het is mogelijk. Geen naaldsporen, geen beschadigd neusslijmvlies. Wel ondergewicht, dat kan een indicator zijn. En haar voorkomen was wat onverzorgd.'

Olivia knikte. Als het meisje aan de rafelranden van de samenleving leefde, kon dat verklaren waarom er nog geen aangifte van vermissing was.

'We hebben haar papier en potlood gegeven,' ging de arts verder. 'Tekeningen helpen soms om te peilen wat amnesiepatiënten zich herinneren.'

'En heeft dat iets opgeleverd?'

'Niet echt. Wat droedels. Niet de herkenbare dingen die je zou verwachten: geen huizen, bomen, auto's.'

'Kan ik haar spreken?'

De neuroloog aarzelde. 'Ze zal nog suf zijn van de medicatie.'

'We moeten haar identificeren,' drong Olivia aan. 'Ergens zijn misschien ongeruste ouders op zoek naar haar. Als het meisje ons geen naam kan geven, hebben we op zijn minst een foto nodig.'

'Heel kort dan.'